

lingen. Religionen, moralen, filosofien och rätten ha där-
emot beständigt hållit sig fasta i denna växling.

Det finnes därjämte eviga sanningar, såsom frihet, rättvisa o. s. v., vilka äro gemensamma för alla samhällsformer. Men kommunismen borttager de eviga sanningarna, den avskaffar religionen och moralen i stället för att omgestalta dem; den står därför i strid mot all föregående historisk utveckling“.

Det är lätt att inse, vartill denna anklagelse reduce-
rar sig. Historien om det nuvarande samhället har alltid rört sig om klassmotsatser, som gestalta sig olika under olika tidrymder.

Men vilken form de än hava tagit, är det ett för alla förflutna århundraden gemensamt saktörhållande, att den ena delen av samhället utplundrat en annan. Intet under därför, att det samhälleliga medvetandet under alla århundraden, i trots av all mångfald och olikhet, haft vissa gemensamma former, uppfattningens åskådningens former, som fullkomligt upplösas först med klassmotsatsens försvinnande.

Den kommunistiska revolutionen är den radikalaste brytning med de gamla, nedärvda egendomsförhållandena. Intet under då, att i hennes utvecklings gång den radikalaste brytningen med gamla nedärvda idéer äger rum.

Men låtom oss nu lämna bourgeoisiens invändningar mot kommunismen.

Vi hava redan sett, att det första steget i arbetarrevolutionen är proletariatets höjande till härskande klass, tillkämpandet av demokratin.

Proletariatet skall begagna sin politiska makt till att så småningom undanrycka bourgeoisien allt kapital, centralisera alla produktionsmedel i statens, d. v. s. i det till härskande klass blivna proletariatets händer, samt for-
tast möjligt föröka massan av produktionskrafter.

Det är naturligt, att detta att börja med endast kan-
ske medelst despotiska ingrepp i äganderätten och i de borgerliga produktionsförhållandena, genom åtgärder så-
ledes, som synas ekonomiskt otillräckliga och ohållbara, men som under rörelsens lopp skola verka utöver sig